

кое-то ще постави въ отношеніе къмъ туй понятие, и за да бѣде сужденіе-то му логически вѣрно, трѣба да знае: какъ да го постави въ това отношеніе? —

1) За да можемъ да разбиремъ добръ едно понятие, трѣба най напредъ да приѣмнемъ за несомнѣнно и истинно *шб*, щото се нахожда въ понятие-то; освенъ това, въ него трѣба да се съдържатъ напълно вещества-та извѣстнаго предмета за всички-тъ възможны сужденія, понятие-то още трѣба да е ясно и добръ ограничено. Сужденіе-то слѣдователно е едно развиванье и овеществленіе на понятие-то; и колкото послѣднѣе-то е по ясно, толкова и сужденіе-то бива по опредѣлено и по рѣшително: — колкото сирѣчь единъ човекъ по добръ познава единъ предметъ, толкова по смѣло и по рѣшително може да сѣди за него; и колкото съдържанье-то на понятие-то е по пълно, толкова оно бива и по основателно и — толкова е по лесно да се сѣди за него. — Тѣй напримѣръ, до преди нѣколко години нѣкои историци казвахъ че Кирилъ и Методій привели първи пѣть Священное писаніе на „Церковно Славянскій языкъ“ — ако обаче попыташе нѣкой: кой е тойзи Церковно-Славянскій языкъ?? — то никой не можеше на вѣрно и точно да отвѣщае, понеже не знаеше, както всѣкому е извѣстно сега, и както е достовѣрно и точно доказано че тойзи Церковно-Славянскій языкъ е *старо Българскій нашъ языкъ* ... Слѣдователно, понятие-то „Церковно-Славянскій языкъ“ е тъмно и неограничено, за това и сужденіе-то му е неопредѣлено; но спорядъ ясно-то и отдѣлно понятие „Българскій языкъ“ бива и сужденіе-то му рѣшително. —

2) А за да можахъ да издиримъ и опредѣлимъ точно *отношеніе-шо* на едно понятіе къмъ друго едно, трѣба по напредъ да упознаемъ добръ обемъ-тъ и съдържанье-то на негови-тъ бѣлаци; извѣстно е